

o.a.sygn. akt II W 271/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Grzegorz Michalski

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Aleksandra Ludwiczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 lutego 2021 r. i 18 marca 2021 r.

sprawy **P. M.**, urodzonego w dniu (...) w W., syna P. i M. z d. W.

obwinionego o to, że :

w dniu 5 września 2020 około godziny 16:05 w miejscowości N. gmina N. w obszarze zabudowanym jadąc z prędkością 71 km/h przekroczył prędkość jazdy o 21 km/h. Ponadto podczas kontroli drogowej wbrew obowiązkowi nie udzielił funkcjonariuszowi Policji informacji co do miejsca zatrudnienia,

tj. o czyn z art. 92a k.w. i art. 65 § 2 k.w.

I. obwinionego P. M. uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu we wniosku o ukaranie wykroczeń z art. 92a k.w. i art. 65 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 65 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 /dwustu/ złotych;

II. na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 119 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego P. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł /sto/ tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 30 zł /trzydzieści/ tytułem opłaty oraz kwotę 70 zł /siedemdziesiąt/ tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

N., dnia 19 marca 2021 r.

sygn. akt II W 271/20

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2020 r. około godz. 16:00 w miejscowości N. w gminie N. funkcjonariusz Policji A. P. pełnił służbę dokonując pomiaru prędkości jazdy za pomocą laserowego miernika prędkości U. (...) -20 200 LR, /produkcji (...) Inc. o nr. fabrycznym (...), znak zatwierdzenia typu ZT (...)/. Urządzenie to posiadało na dzień dokonywania pomiarów aktualne świadectwo legalizacji ponownej wystawione przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w G., w

którym potwierdzono, iż spełnia ono wszystkie wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w kontroli ruchu drogowego oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych /Dz. U. z 2019 r. poz. 1081/. Okres ważności legalizacji urządzenia określony został do dnia 8 grudnia 2020 r.

Około godziny 16:05 funkcjonariusz A. P., stojąc obok oznakowanego radiowozu, na bocznej drodze, koło przystanku autobusowego w miejscowości N., dokonywał pomiaru prędkości pojazdów, które poruszały się w obu kierunkach. Jeszcze przed przystąpieniem do dokonywania pomiarów funkcjonariusz A. P. dokonał testu stałej odległości urządzenia pomiarowego na drzwiach garażowych Komendy Powiatowej Policji w N., natomiast testu prawidłowości działania przyrządów celowniczych poprzez odniesienie do szczytu budynku nr (...) w N.. Testy te wypadły pozytywnie, co pozwoliło mu na rozpoczęcie pracy z w/w urządzeniem. W pewnym momencie funkcjonariusz A. P. zauważył poruszający się od strony N. w kierunku W., samochód osobowy marki F. o nr. rej. (...). Był to wtedy jedyny pojazd poruszający się tą drogą, ani przed nim, ani za nim nie jechały inne pojazdy. Na tym odcinku drogi, którym poruszał się ten pojazd nie występowały żadne przeszkody, które mogłyby utrudnić dokonanie pomiaru lub wpłynąć na jego wynik /typu drzewa czy zarośla wchodzące w jezdnię, linie i słupy energetyczne, przystanki autobusowe, przejazdy kolejowe, itp./. A. P. skierował celownik urządzenia (...) na kratę wlotu powietrza z przodu pojazdu F. o nr. rej. (...), pojazd kontrolowany w trakcie rozpoczęcia pomiaru poruszał się drogą w obszarze zabudowanym. Urządzenie ujawniło prędkość kierowanego pojazdu z wynikiem 71 km/h oraz odległość pomiędzy pojazdem kontrolowanym a mierzącym 248 m. Funkcjonariusz Policji A. P. posiadał odpowiednie przeszkolenie i doświadczenie, w tym w zakresie pomiarów prędkości za pomocą wskazanego urządzenia (...). Po ujawnieniu prędkości jazdy pojazdu kontrolowanego funkcjonariusz Policji dokonał zatrzymania auta, okazało się, że kierującym jest P. M.. Kierowcy okazano urządzenie U. L., na którym widniała ujawniona prędkość, tj. 71 km/h oraz odległość między pojazdem kontrolowanym a operatorem urządzenia, tj. 248 metrów, czas jaki upłynął od pomiaru do chwili okazania wyniku kierującemu 25 sekund. Podczas zatrzymania i legitymowania funkcjonariusz Policji zażądał od P. M. podania jego danych osobowych a także podania miejsca pracy. P. M. podał swe dane osobowe i adresowe, odmówił podania legitymującemu mu funkcjonariuszowi miejsca swego zatrudnienia. Kierowca odmówił przyjęcia mandatu karnego. Kierujący pojazdem P. M. podróżował wspólnie z pasażerką P. T., która w czasie kontroli nie opuszczała samochodu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: notatka urzędowa, k. 1 - 2, świadectwo legalizacji ponownej, k. 4, zeznania świadka A. P., k. 37 - 37v, częściowo wyjaśnienia obwinionego P. M., k.36v, częściowo zeznania świadka P. T., k. 42 - 42v/.

Już w chwili zatrzymania przez kontrolującego go funkcjonariusza Policji P. M. wskazywał, iż urządzenie pomiarowe, którym posługiwał się Policjant nie powinno służyć do pomiarów prędkości, a jedynie do pomiarów odległości. Zanegował wartość dowodową dokonanego pomiaru ze względu na typ urządzenia pomiarowego. W sprzeczności od wyroku nakazowego obwiniony zarzucił obrazę przepisu § 5 ust. 1 rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w kontroli ruchu drogowego oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych /Dz. U. poz. 281/. Podniósł, iż przepis § 5 ust. 1 rozporządzenia stanowi, iż konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Przepis ustępu 2 przewiduje zaś, iż wymaganie, o którym mowa w ust. 1 powinno być spełnione również w przypadku, gdy wykonuje się pomiar prędkości pojazdu jadącego w grupie pojazdów lub w przypadku, gdy pojazd ten wymija, omija lub wyprzedza inny pojazd. Oświadczył, iż w chwili pomiaru poruszał się w grupie pojazdów, nadto odwołał się do szeregu orzeczeń sądów powszechnych, w których Sądy odmawiały mocy dowodowej pomiarom dokonany przez urządzenia typu U. L. i (...). Tę argumentację obwiniony podtrzymał na rozprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przewód sądowy potwierdził sprawstwo i winę obwinionego P. M. w odniesieniu do zarzuconych mu wykroczeń z art. 92a k.w. i z art. 65 § 2 k.w.

W realiach niniejszej sprawy brak jest danych do przyjęcia, że obwiniony nie jest zdolny do zawinienia. Materiał dowodowy nakazuje przyjąć, że osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionych czynów. Nie był niepoczytalny, nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej. Obwiniony jest człowiekiem dojrzałym, wykształconym, posiada prawo jazdy od wielu lat i od wielu lat jest uczestnikiem ruchu drogowego jako kierowca.

W ocenie Sądu zeznania przesłuchanego świadka funkcjonariusza policji A. P., jak również notatka urzędowa sporządzona bezpośrednio po ujawnieniu wykroczenia /k.1 - 2/, sporządzona w oparciu o dokonany pomiar prędkości urządzeniem typu U. L. są wiarygodnymi dowodami potwierdzającymi popełnienie przez obwinionego wykroczenia z art. 92a k.w. /tj. przekroczenia prędkości/. Zeznania świadka były spójne, racjonalne, klarowne. Świadek A. P. został przeszkolony w obsłudze ręcznego miernika prędkości U. L., w sposób rzeczowy opisał procedurę i okoliczności dokonywania pomiaru oraz w jaki sposób doszło do zatrzymania obwinionego, legitymowania i okazania mu wyników pomiaru. Zeznania te, w ocenie Sądu, zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności i poczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Świadek wyraźnie potwierdził, iż na urządzeniu widział wynik pomiaru 71 km/h, co zresztą potwierdził sam obwiniony w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie /k. 36v/. Zeznania świadka w świetle zapisów notatki urzędowej /k. 1 - 2/ stanowią wystarczającą, wiarygodną podstawę do uznania sprawstwa i winy obwinionego w zakresie wykroczenia z art. 92a k.w.

W ocenie Sądu nie budzi zastrzeżeń procedura pomiaru prędkości samochodu kierowanego przez obwinionego, sposób użycia urządzenia (...) ani dokumentacja dotycząca ważności legalizacji urządzenia na datę dokonywania pomiaru.

Sąd nie podzielił argumentacji obwinionego co do braku mocy dowodowej pomiaru dokonanego laserowym miernikiem prędkości. Przepis § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w kontroli ruchu drogowego, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych stanowi, że konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny umożliwiać ustalenie pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Przepis ust. 2 przewiduje, że wymaganie, o którym mowa w ust. 1, powinno być spełnione również w przypadku, gdy wykonuje się pomiar prędkości pojazdu jadącego w grupie pojazdów, lub w przypadku, gdy pojazd ten wymija, omija lub wyprzedza inny pojazd. W przypadku niespełnienia wymagania, o którym mowa w ust. 1, przyrząd nie powinien wskazywać i rejestrować wyniku pomiaru prędkości /§ 5 ust. 3 rozporządzenia/. Wymóg ustalenia pojazdu, którego prędkość została zmierzona należy interpretować jako wymóg konstrukcji urządzenia, które powinno pozwolić operatorowi na ustalenie /zindywidualizowanie/ konkretnego pojazdu kontrolowanego. Na pewno wymóg ten nie może być rozumiany w ten sposób, w jaki interpretuje go obwiniony, jakoby każde pomiarowe urządzenie laserowe, aby móc być dopuszczonym do użycia powinno zapisywać obraz pojazdu kontrolowanego i następnie umożliwiać jego ustalenie obwinionemu. Obowiązek taki nie jest przewidziany w cytowanym rozporządzeniu. Powołane rozporządzenie reguluje szczegółowe warunki, jakim powinny odpowiadać urządzenia laserowe do pomiaru prędkości. W § 17 ust. 1 rozporządzenia wskazuje się, iż przyrząd laserowy powinien być wyposażony w urządzenie: 1) celownicze z wizjerem, umożliwiające ustawienie osi optycznej tego urządzenia w stosunku do osi wiązki promieniowania laserowego w taki sposób, aby zapewnione było jednoznaczne namierzenie celu w całym określonym zakresie odległości od pojazdu, którego prędkość może być przez przyrząd zmierzona; 2) sygnalizujące lub wskazujące zachowanie zbieżności osi optycznej wizjera z wiązką promieniowania laserowego. Wymagania, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą przyrządu laserowego, w którego skład wchodzi urządzenie zapewniające przypisanie wskazywanej prędkości do pojazdu, którego prędkość jest mierzona, w inny sposób niż za pomocą urządzenia celowniczego z wizjerem /§ 17 ust. 2 rozporządzenia/. Jak wynika z tego przepisu urządzenie laserowe nie musi być wyposażone w rejestrator obrazu, aby mogło zostać uznane za ważny przyrząd pomiarowy. Potwierdza to także świadectwo legalizacji ponownej, które zaświadcza, że urządzenie to spełnia wszystkie wymogi z powołanego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 8a ust. 1 ustawy o miarach /Dz. U. z 2019 r., poz. 541 z późn. zm./ przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej mogą być wprowadzane do obrotu i użytkowania oraz użytkowane tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację. Przepis art. 9a ustawy zawiera delegację ustawową dla Ministra Gospodarki do określenia, w drodze rozporządzeń, dla poszczególnych rodzajów lub grup przyrządów pomiarowych: 1) wymagania, którym powinny odpowiadać przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej w zakresie konstrukcji, wykonania, materiałów oraz charakterystyk metrologicznych, a także, jeżeli jest to niezbędne, w zakresie warunków właściwego stosowania tych przyrządów oraz miejsc umieszczania na nich cech legalizacji i zabezpieczających, 2) szczegółowy zakres badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej, a także, jeżeli jest to niezbędne, sposoby i metody ich przeprowadzania, 3) zakres informacji, jakie powinna zawierać instrukcja obsługi, oraz dodatkowe dokumenty poświadczające charakterystyki metrologiczne przyrządu pomiarowego, jeżeli są one niezbędne do prawidłowego przeprowadzenia badania danego rodzaju przyrządu pomiarowego - przy uwzględnieniu przeznaczenia przyrządów pomiarowych oraz zobowiązań wynikających z wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych. Urządzenie U. L. posiada ważną decyzję zatwierdzenia typu, ważną legalizację, a miernik prędkości użyty w realiach niniejszej sprawy miał ważną legalizację ponowną i jak wynika ze świadectwa legalizacji spełniał wszystkie wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w kontroli ruchu drogowego oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych /Dz. U. z 2019 r. poz. 1081/.

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne poza tą częścią, w której utrzymywał, iż poruszał się z prędkością administracyjnie dopuszczalną, a także że poruszał się w grupie pojazdów. Temu ostatniemu wyjaśnieniu zresztą sam zaprzeczył na rozprawie, wskazując, iż jechał po drodze, na której nie było innych uczestników ruchu. W pozostałej części wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na wiarę, albowiem były sprzeczne z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznaniami świadka A. P., z notatką urzędową sporządzoną bezpośrednio po zdarzeniu w oparciu o wynik urządzenia pomiarowego. Zeznania świadka P. T. Sąd potraktował również za niewiarygodne w części, w której wskazywała, że obwiniony kierował samochodem z prędkością administracyjnie dopuszczalną. Zeznania tego świadka w tej części nie zasługują na wiarę, albowiem były sprzeczne z resztą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznaniami świadka A. P., z notatką urzędową sporządzoną bezpośrednio po zdarzeniu w oparciu o wynik urządzenia pomiarowego. Zeznania tego świadka były sprzeczne z relacją obwinionego w tym zakresie, że według świadka obwiniony udzielił wszystkich informacji zatrzymanemu funkcjonariuszowi, a obwiniony sam przecież przyznał, że nie udzielił informacji Policjantowi o swym miejscu zatrudnienia. W ocenie Sądu relacje osobiste między obwinionym a świadkiem P. T. zaważyły na prawdziwości i w konsekwencji na wiarygodności zeznań świadka w tym zakresie.

Zgodnie z zeznaniami świadka A. P. i notatką urzędową z k. 1 - 2 pojazd obwinionego poruszał się samotnie po drodze, żaden inny pojazd nie poruszał się przed nim lub za nim, w tym samym lub przeciwnym kierunku. Na drodze lub w jej pobliżu nie znajdowały się żadne objekty lub przeszkody, które utrudniałyby pomiar lub wpływały na wiarygodność jego wyników. Operator urządzenia nie miał żadnych wątpliwości co do ustalenia pojazdu kontrolowanego. Nadto w wyniku pomiaru na wyświetlaczu urządzenia ujawniono prędkość pojazdu kontrolowanego oraz czas płynący od momentu wyświetlenia pomiaru. Urządzenie (...) nie ma możliwości rejestracji obrazu, jednak w świetle § 17 powoływanego rozporządzenia jest to dopuszczalne, a tym bardziej w ocenie Sądu nie przekreśla to wiarygodności dokonanych przy jego użyciu pomiarów. Urządzenie to pozwala na ustalenie pojazdu, ustala i rejestruje wynik / prędkość pojazdu mierzonego/ oraz pozwala ustalić czas pomiaru /poprzez wskazanie czasu, jak upłynął od ostatniego pomiaru/. W ocenie Sądu te właśnie dane łącznie z zeznaniami świadka A. P. i sporządzoną notatką z k. 1 - 2 były wystarczające dla przypisania obwinionemu sprawstwa wykroczenia z art. 92a k.w. Obwiniony powoływał się na szereg wyroków, w których odmówiono wiarygodności wynikowi pomiaru prędkości. Jednak dokładna lektura tych orzeczeń wskazuje, że zapadały one w odmiennych stanach faktycznych, tzn. gdy kierowca pojazdu kontrolowanego poruszał się w grupie pojazdów, wyprzedzał inne pojazdy lub pomiar dokonywano z bardzo dalekiej odległości. Takie okoliczności w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły. Pojazd poruszał się po drodze samotnie, a pomiar został

dokonywane z odległości 248 m przy dobrej pogodzie i widoczności, co odnotowuje notatka z k. 1 - 2. Polski system prawny nie jest oparty na precedensach. W każdej sprawie sąd jest zobowiązany dokonać oceny zgromadzonego w danym postępowaniu materiału dowodowego oraz dokonać ustaleń faktycznych opartych na dowodach odnośnie sprawstwa i winy obwinionego. W ocenie Sądu żadne podnoszone przez obwinionego okoliczności, czy to natury prawnej, czy faktycznej odnośnie procedury pomiaru prędkości auta obwinionego nie podważają domniemania wiarygodności prawnometrologicznego urzędnika, za pomocą którego dokonano pomiaru.

Zachowanie sprawcy naruszającego art. 92a k.w. polega na niezastosowaniu się do prędkości ruchu określonego ustawą lub znakiem drogowym. W miejscu, w którym poruszał się obwiniony i na którym to odcinku został poddany kontroli urządzeniem laserowym prędkość administracyjnie została ograniczona do 50 km/h poprzez ustawienie znaku D-42 /obszar zabudowany/. Obwiniony pomimo tego w obszarze zabudowanym poruszał się z prędkością wyższą od dopuszczalnej o 21 km/h.

Co do zarzutu z art. 65 par. 2 k.w. sprawstwo i wina obwinionego w tym zakresie nie budzi żadnych wątpliwości. Przepis art. 65 § 1 k.w. stanowi, że kto umyślnie wprowadza w błąd organ państwowy lub instytucję upoważnioną z mocy ustawy do legitymowania: co do tożsamości własnej lub innej osoby, co do swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny. Natomiast art. 65 § 2 stanowi, iż tej samej karze podlega, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do okoliczności wymienionych w § 1.

Sam obwiniony przyznał na rozprawie, że odmówił funkcjonariuszowi Policji podania swoich danych co do miejsca zatrudnienia, przy czym tłumaczył to tym, że takiego obowiązku prawnego nie ma, a nadto skoro zatrzymanie do kontroli było niezasadne, to i żądanie tych danych przez Policjanta było bezzasadne. Argumentacja obwinionego jest chybiona. Organy państwowe i instytucje upoważnione z mocy ustawy do legitymowania osób mają prawo, a przy wykonywaniu określonych czynności służbowych - wprost obowiązek opierania się na danych i dokumentach, które są w związku z określoną czynnością potrzebne. Odmowa udzielenia wiadomości o danych osobowych utrudnia lub uniemożliwia pracę właściwym organom lub instytucjom, uniemożliwia wykonanie czynności służbowej lub kontrolnej i w związku z tym nie może być tolerowana. Ponieważ uprawnienia organów państwowych lub instytucji są w tym zakresie jasno określone, nie wywołuje zasadniczych wątpliwości kwestia, jakie organy i instytucje mają takie uprawnienia. Odpowiedzialność karna obejmuje każdą osobę, która wbrew obowiązkowi nie udziela organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do okoliczności osobowych /art. 65 § 2 k.w./. Organami państwowymi uprawnionymi do legitymowania z mocy ustawy jest m.in. Policja na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 z późn. zm.) i ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 z późn. zm.).

Reasumując należy stwierdzić, iż sprawstwo i wina obwinionego P. M. w zakresie stawianych mu zarzutów nie budzą wątpliwości. W konsekwencji Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuconych mu we wniosku o ukaranie wykroczeń z art. 92a k.w. i art. 65 § 2 k.w. i za to na podstawie art. 65 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę społeczną szkodliwość popełnionych wykroczeń i rodzaj zagrożonego dobra chronionego prawem. W ocenie Sądu kara grzywny w wysokości 200 zł jest adekwatną do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionych dwóch wykroczeń. Sąd uznał, że kara grzywny w takim rozmiarze wpłynie w sposób wychowawczy na obwinionego, ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości obwiniony nie popełni podobnych wykroczeń.

Jednocześnie wobec uznania obwinionego winnym Sąd na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 119 § 1 k.p.w. obciążył obwinionego kosztami postępowania w kwocie 100 złotych, w tym kwotą 30 zł tytułem opłaty i kwotą 70 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do zwolnienia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, obwiniony ma

możliwość ich uiszczenia, a powstałe koszty są wynikiem wyłącznie zachowania obwinionego niezgodnego z zasadami ruchu drogowego. Obwiniony jest osobą młodą, zdrową, ma duże możliwości zarobkowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

zarządzenie;

1)(...),

2) (...),

3) (...),

4) (...).

N., dnia 30 kwietnia 2021 r.